

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 52.659/3
van 12 maart 2013

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering 'houdende
vaststelling en organisatie van de indeling van geslachte
runderen en van geslachte varkens'

Op 27 december 2012 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 12 maart 2013, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende vaststelling en organisatie van de indeling van geslachte runderen en van geslachte varkens’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 26 februari 2013. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Bruno SEUTIN, staatsraden, Lieven DENYS en Johan PUT, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Githa SCHEPPERS, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 12 maart 2013.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Verordening (EG) nr. 1234/2007 van de Raad van 22 oktober 2007 ‘houdende een gemeenschappelijke ordening van de landbouwmarkten en specifieke bepalingen voor een aantal landbouwproducten’ (hierna: verordening 1234/2007), bevat onder meer regels inzake een gemeenschappelijke marktordening voor de sector rundvlees en de sector varkensvlees. Op grond van artikel 42 van verordening 1234/2007 gelden de communautaire indelingsschema’s, overeenkomstig de regels opgenomen in bijlage V bij dezelfde verordening, in de sector rundvlees voor geslachte volwassen runderen en in de sector varkensvlees voor geslachte varkens die niet zijn gebruikt voor het fokken.

Verdere regelgeving in dit verband is terug te vinden in verordening (EG) nr. 1249/2008 van de Commissie van 10 december 2008 ‘tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen voor de communautaire indelingsschema’s voor runder-, varkens- en schapenkarkassen en voor de mededeling van de prijzen daarvan’ (hierna: verordening 1249/2008).

Het voorliggende ontwerp is te situeren in dit Europese kader en is bedoeld om de ter zake geldende besluiten¹ en omzendbrieven² in één besluit onder te brengen, om een aantal beleidskeuzes uit te werken, om de regelgeving karkasclassificatie aan te passen aan de verordeningen 1234/2007 en 1249/2008 en om een oplossing te bieden voor een aantal problemen in de praktijk.

¹ Luidens artikel 76 van het ontwerp worden de volgende besluiten opgeheven: het besluit van de Vlaamse Regering van 3 oktober 2003 ‘houdende vaststelling en organisatie van de indeling van geslachte volwassen runderen’, het besluit van de Vlaamse Regering van 23 januari 2004 ‘houdende vaststelling en organisatie van de indeling van geslachte varkens’, het ministerieel besluit van 25 november 2003 ‘tot vaststelling van de toepassingsvoorwaarden voor de indeling van geslachte volwassen runderen’ en het ministerieel besluit van 16 juni 2004 ‘houdende toekenning van opdrachten aan IVB v.z.w. betreffende de controle op de indeling van geslachte varkens en volwassen runderen’.

² De gemachtigde liet weten dat het om de volgende omzendbrieven gaat:

- omzendbrief NCDP Kc 3 van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Administratie Kwaliteit, Landbouwproductie, Dienst Normering en Controle Dierlijke Productie van 6 januari 2004 ‘betreffende de Procedure van opleiding, erkenning en evaluatie van classificeerders van geslachte volwassen runderen’;
- omzendbrief NCDP Kc 4 van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Administratie Kwaliteit Landbouwproductie, Dienst Normering en Controle Dierlijke Productie van 2 februari 2004 ‘betreffende de procedure van opleiding, erkenning en evaluatie van classificeerders van geslachte varkens’;
- omzendbrief ABKL/NCDP/Kc 7 van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Administratie Beheer en Kwaliteit Landbouwproductie, Afdeling Kwaliteit van 24 november 2004 ‘betreffende de Procedure van opleiding, erkenning en evaluatie van toezichthouders van geslachte volwassen runderen’;
- omzendbrief ABKL/NCDP/ Kc 9 van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Administratie Beheer en Kwaliteit Landbouwproductie, Afdeling Kwaliteit van 31 maart 2005 ‘betreffende de procedure van opleiding, erkenning en evaluatie van toezichthouder op de indeling van geslachte varkens’.

3. Het ontwerp bevat, naast de definiëring van een aantal begrippen (artikel 1) bepalingen betreffende:

- de aanbidding en de ontvetting van geslachte volwassen runderen (artikelen 2 tot 4);
- de karkaspresentatie van geslachte runderen die niet ouder zijn dan acht maanden (artikel 5);
- de indeling van geslachte varkens en geslachte runderen (artikelen 6 tot 18);
- het merken of het etiketteren van de karkassen van geslachte volwassen runderen (artikelen 19 tot 26);
- het bijhouden van gegevens door de inrichtingen (artikelen 27 tot 31);
- het meedelen van gegevens door de inrichtingen aan de leverancier, door de inrichtingen aan de vzw Interprofessionele Vereniging voor het Belgisch Vlees (hierna: IVB), door de IVB aan de producent en door de IVB aan andere actoren (artikelen 32 tot 42);
- de indelingsverantwoordelijken en de classificeerders (artikelen 43 tot 55);
- het testen van indelingstoestellen en het erkennen van indelingsmethoden (artikelen 56 tot 61);
- het testen van geïnstalleerde erkende indelingsmethoden (artikelen 62 tot 65);
- de Cel Begeleiding Karkasclassificatie van de Universiteit Gent (hierna: CBKc) en de IVB (artikelen 66 tot 70);
- het toezicht (artikelen 71 tot 75),
- alsook slotbepalingen (artikelen 76 tot 79).

VORMVEREISTEN

4. Wat de te vervullen vormvereisten betreft, kan worden verwezen naar de laatste alinea van opmerking 14.

RECHTSGROND

5. Als rechtsgrond wordt in de aanhef verwezen naar artikel 3, § 1, van de wet van 28 maart 1975 ‘betreffende de handel in landbouw-, tuinbouw- en zeevisserijprodukten’.³ Die bepaling luidt:

“De Koning (lees in dit geval: de Vlaamse Regering) kan ten aanzien van de in deze wet bedoelde produkten:

1° alle maatregelen nemen voor de uitvoering van de gemeenschappelijke ordeningen der markten, tot stand gebracht op grond van de artikelen 42 en 43 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap (thans de artikelen 42

³ Op 19 februari 2013 heeft de Raad van State advies 52.594/3 gegeven over een voorontwerp van decreet ‘betreffende het landbouw- en visserijbeleid’. Dat voorontwerp bevat een bepaling tot opheffing van de wet van 28 maart 1975. Afhankelijk van het tijdstip waarop het voorliggende ontwerp uitmondt in een besluit, zal dan ook eventueel verwezen dienen te worden naar de nieuwe bepalingen die ter vervanging van artikel 3, § 1, van de wet van 28 maart 1975 worden aangenomen.

en 43 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie), alsmede voor de uitvoering van de communautaire regeling voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden;

2° de voorwaarden bepalen inzake produktie, zeevisserij, aanvoer, verwerking, bewerking, analyse, samenstelling, aanwezigheid van residuen, bewaring, vervoer, behandeling, vervaardiging, bereiding, opslag, indeling, kwaliteit, hoeveelheid, maat, gewicht, vorm, heffing, prijs, afhouding, toeslag, subsidie, oorsprong, herkomst, triëring, verpakking, presentatie, conditionering en reclame waaraan die produkten moeten voldoen. Deze voorwaarden kunnen ertoe strekken voor bedoelde produkten algemeen geldende minimumvereisten in te voeren om in de handel te worden gebracht, verworven, aangeboden, ten verkoop tentoongesteld, in bezit gehouden, bereid, vervoerd, verkocht, geleverd, onder kosteloze of bezwarende titel afgestaan, ingevoerd, uitgevoerd of doorgevoerd. Deze voorwaarden kunnen eveneens ertoe strekken een op kwaliteitsverschillen of bepaalde karakteristieken gebaseerd onderscheid te maken tussen de in de handel gebrachte produkten;

3° de merken, loodjes, verzegelingen, labels, etiketten, getuigschriften, attesten, bordjes, tekens, verpakkingen, benamingen of andere aanwijzingen of stukken bepalen waaruit het bestaan van de sub 1° bedoelde voorwaarden bewezen of te kennen gegeven wordt;

4° voor wat betreft de landbouwbevoegdheden van het Vlaamse Gewest, de activiteiten van de personen die de onder 1° genoemde handelingen stellen onderwerpen aan een voorafgaande machtiging of erkenning verleend door de Vlaamse minister, bevoegd voor het Landbouwbeleid en de Zeevisserij of door de instelling of de ambtenaar daartoe gemachtigd door de Vlaamse minister, bevoegd voor het Landbouwbeleid en de Zeevisserij;

5° de voorwaarden bepalen tot het verkrijgen en behouden van een machtiging of erkenning als bedoeld in 3°, met inbegrip van het opleggen van de betaling van een vergoeding en het vaststellen van het bedrag ervan;

6° de controlemaatregelen vaststellen bestemd om de uitvoering te verzekeren van de krachtens bovenstaande bepalingen uitgevaardigde reglementeringen en de regelen die moeten worden nageleefd door de personen waarop deze reglementeringen van toepassing zijn, evenals de vergoedingen die hiervoor kunnen worden gevorderd en onverminderd de bepalingen van het koninklijk besluit van 22 februari 2001 houdende organisatie van de controles die worden verricht door het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen en tot wijziging van diverse wettelijke bepalingen;

7° bepalen in welke mate en onder welke voorwaarden een vergoeding of een voorschot kan verleend worden bij een verbod tot het in de handel brengen om redenen van volksgezondheid of diergezondheid. In dat geval kan de Belgische Staat de financiële last van het verbod tot het in de handel brengen terugvorderen van de vermoedelijke of bewezen verantwoordelijke van de oorzaak van het verbod;

8° de vergoedingen vaststellen die de operatoren moeten betalen voor het verkrijgen van een gezondheidscertificaat voor de uitvoer van dierlijke bijproducten.”

6. In beginsel biedt artikel 3, § 1, 1° tot 6°, van de wet van 28 maart 1975 een voldoende rechtsgrond voor het te nemen besluit, behalve voor de hierna vermelde bepalingen ervan.

6.1. Artikel 69 van het ontwerp bepaalt dat de slachthinrichtingen moeten zorgen voor de financiering van de CBKc en de IVB, wat de uitvoering van hun in het besluit vermelde activiteiten betreft. De Vlaamse minister bevoegd voor het landbouwbeleid en de zeevisserij (hierna: de minister) wordt gemachtigd de bedragen vast te leggen die de inrichtingen moeten betalen “voor de financiering”. Met artikel 69 wordt aldus een financiële last aan de slachthuizen opgelegd.

Gevraagd naar de rechtsgrond voor het opleggen van een dergelijke financiële last, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

“De financieringsbepaling is het gevolg van het feit dat IVB en CBKc door de overheid opgelegde taken uitvoeren. Die taken zijn te kwalificeren als controles in ruime zin.

Binnen de in de aanhef geciteerde artikel 3, §1, van de wet van 28 maart 1975 vindt de vergoedingsregeling rechtsgrond in artikel 3, §1, 6°, van de wet van 28 maart 1975. De bijdragen betreffen vergoedingen voor de taken die CBKc en IVB uitvoeren op basis van het ontworpen besluit.”

Uit artikel 173 van de Grondwet volgt dat van de burger slechts een financiële bijdrage kan worden geëist, onder de vorm van een retributie, als er daarvoor een decretale grondslag is.

Er moet worden vastgesteld dat de wet van 28 maart 1975 geen machtiging aan de Vlaamse Regering inhoudt om van de burger een bijdrage ter financiering van de CBKc en de IVB onder de vorm van een retributie te eisen, vermits het in artikel 3, § 1, 6°, van die wet specifiek gaat om vergoedingen die kunnen worden gevorderd voor “controlemaatregelen (...) bestemd om de uitvoering te verzekeren van de krachtens bovenstaande bepalingen uitgevaardigde reglementeringen en de regelen die moeten worden nageleefd door de personen waarop deze reglementeringen van toepassing zijn”. De eigenlijke controle is een taak van de bevoegde autoriteit, het Departement Landbouw en Visserij.

Voor het opleggen van een retributie ter financiering van de CBKc en de IVB kan bijgevolg geen rechtsgrond worden gevonden in de machtiging vervat in artikel 3, § 1, 6°, van de wet van 28 maart 1975 om vergoedingen voor het verrichten van controlemaatregelen vast te stellen.

6.2. Ook voor de artikelen 72 en 73 van het ontwerp is de rechtsgrond onduidelijk. Voor het toewijzen van bevoegdheden tot opsporing en vaststelling van de overtredingen van de verordeningen 1234/2007 en 1249/2008, van het te nemen besluit en van de ter uitvoering ervan genomen besluiten, evenals voor het vaststellen van de begeleidende bepalingen, lijkt er immers geen rechtsgrond te zijn.

Artikel 72, § 1, van het ontwerp kan echter zonder meer worden geschrapt, aangezien die bepaling slechts een parafrase is van wat volgt uit de artikelen 5 en 11 van de wet van 28 maart 1975.

Behoudens indien ervoor alsnog een rechtsgrond kan worden aangewezen, zullen ook de artikelen 72, § 2, en 73 dienen te worden weggelaten.

6.3. Voor het bepaalde in artikel 75, derde lid, van het ontwerp kan rechtsgrond worden gevonden in artikel 8 van de wet van 28 maart 1975. Die bepaling zal derhalve bijkomend dienen te worden vermeld in het derde lid van de aanhef.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 1

7. Artikel 1 van het ontwerp vangt aan met de woorden “Met behoud van de toepassing van de definities, vermeld in verordening (EG) nr. 1234/2007 en in verordening (EG) nr. 1249/2008, wordt in dit besluit verstaan onder:”. Het is evenwel niet duidelijk wat met die zinsnede precies wordt bedoeld.

Volgens de omzendbrief VR/2009/4 van 17 juli 2009 ‘betreffende de wetgevingstechniek’ wordt de uitdrukking “met behoud van de toepassing van ...” uitsluitend gebruikt als dit noodzakelijk is om de onderlinge verhouding tussen twee bepalingen duidelijk te maken en heeft die uitdrukking tot doel eventuele conflicten tussen regels *van dezelfde aard* te voorkomen (zie nr. 7 van de omzendbrief), terwijl het in dit geval niet om regels van dezelfde aard gaat.

Overeenkomstig artikel 288, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is een verordening verbindend in al haar onderdelen en is ze rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Een lidstaat kan derhalve geen afbreuk doen aan die regels. In een regeringsbesluit de toepasselijkheid van bepalingen van Europese verordeningen bevestigen heeft dus weinig zin.

Mogelijk wordt met die zinsnede bedoeld dat de definities die in de vermelde verordeningen voorkomen, ook zijn gebruikt in het ontwerp en daarin dezelfde betekenis hebben. Doch ook die lezing roept vragen op. In verordening 1249/2008 komen geen eigenlijke definities voor, zodat de vraag rijst waarom uitdrukkelijk ook naar die verordening wordt verwezen.⁴ In verordening 1234/2007 komen wel definities voor, namelijk in artikel 2, lid 2, terwijl lid 1 van dat artikel de definities in bijlage III van de verordening van toepassing maakt. De in artikel 2, lid 2, van de verordening gedefinieerde termen ‘landbouwer’, ‘betaalorgaan’ en ‘interventieprijs’ komen echter niet voor in het ontwerp, terwijl van de definities vermeld in bijlage III bij die verordening slechts de twee definities met betrekking tot deel IV (“Definities met betrekking tot de rundvleessector”) van belang kunnen zijn. De eerste definitie van ‘runderen’ is wel bruikbaar, maar de tweede definitie van de notie ‘volwassen runderen’ niet vermits die notie in het ontwerp zelf wordt gedefinieerd (artikel 1, eerste lid, 14°).

8. In definities mogen in beginsel geen normatieve bepalingen worden opgenomen. In artikel 1, eerste lid, 1°, van het ontwerp wordt tegelijk de bevoegde autoriteit aangewezen en bepaald wat onder “bevoegde autoriteit” dient te worden verstaan. Het gaat dus om meer dan

⁴ Wel is het zo dat aangezien verordening 1249/2008 uitvoering geeft aan sommige bepalingen van verordening 1234/2007, de definities opgenomen in die laatst genoemde verordening in principe ook gelden in het kader van de eerst genoemde verordening.

louter een definitie. Bovendien wordt daar in het tweede lid nader op ingegaan, vermits het departementshoofd de bevoegdheid wordt gegeven om een afdeling van het departement als bevoegde autoriteit aan te wijzen. De definitie van “bevoegde autoriteit” is derhalve niet geheel adequaat, aangezien daarmee niet in alle gevallen “het Departement Landbouw en Visserij” wordt bedoeld, maar in voorkomend geval de “afdeling” van het Departement Landbouw en Visserij die door het departementshoofd is aangewezen als bevoegde autoriteit.

Daarom wordt ter overweging gegeven om de definitie van “bevoegde autoriteit” te schrappen in artikel 1, eerste lid, van het ontwerp, en om het tweede lid van artikel 1 te stellen als volgt:

“Het Departement Landbouw en Visserij wordt aangewezen als bevoegde autoriteit in de zin van dit besluit. Het hoofd van het Departement Landbouw en Visserij kan een afdeling van dat departement aanwijzen die voor het Departement optreedt als bevoegde autoriteit.”

Artikel 2

9. In artikel 2 van het ontwerp wordt bepaald dat de slachthinrichting voor elk karkas een aangepaste aanbiedingsvorm kiest “[m]et toepassing van artikel 7, tweede lid, c), van verordening (...) 1249/2008”.

Artikel 7, lid 2, c), van verordening 1249/2008 betreft de mededeling van de indelingsresultaten en verleent de inrichting niet de toestemming om voor elk karkas een gepaste aanbiedingsvorm te kiezen. Die bepaling stelt immers enkel dat de aanbiedingsvorm op het ogenblik van de weging en de indeling aan de haak op de factuur (of een daaraan gehecht document) moet worden vermeld. Vraag is dus of het wel correct is om te stellen, zoals in artikel 2, eerste lid, van het ontworpen besluit gebeurt, dat de inrichting voor elk karkas een gepaste aanbiedingsvorm kiest “met toepassing van” artikel 7, lid 2, c), van de verordening.

Artikel 3

10. In artikel 3 van het ontwerp wordt gesteld dat de slachthinrichting, voorafgaand aan de identificatie, vet “moet” verwijderen, terwijl in onderdeel A, V, lid 2, van bijlage V bij verordening 1234/2007 wordt bepaald dat de lidstaten daarvoor toestemming “mogen” geven. Vraag is of dit overeenstemt met de bedoeling van de stellers van het ontwerp.

Artikel 6

11. Dat de Vlaamse Regering de voorwaarden bepaalt waaraan onafhankelijke indelingsbureaus moeten voldoen, dient niet te worden bepaald in artikel 6, § 2, tweede lid, van het ontwerp. Die bevoegdheid ontleent de Regering immers aan artikel 3, § 1, van de wet van 28 maart 1975. Een dergelijke delegatie opnemen in het ontwerp heeft derhalve niet veel zin.

Wel verdient het aanbeveling die voorwaarden meteen in het ontwerp op te nemen. Zolang de voorwaarden niet zijn vastgesteld, zal de regeling opgenomen in artikel 6, § 2, immers onwerkbaar blijven.

Artikel 7

12. Artikel 7, derde lid, 3°, van het ontwerp bepaalt dat de slachtinrichting verplicht is om “bij gebruik van koude karkasgewichten, het koude karkasgewicht van runderen en varkens te beschouwen als het karkasgewicht dat verkregen wordt door het warme karkasgewicht te verminderen met 2 procent, en het gewicht, uitgedrukt in kilogram en bepaald tot minstens één cijfer na de komma, telkens op die manier te registreren, aan te duiden, te vermelden en mee te delen”.

Dat het koude karkasgewicht overeenstemt met het warme karkasgewicht verminderd met 2%, volgt reeds uit artikel 22, lid 2, tweede alinea, van verordening 1249/2008, zodat niet duidelijk is waarom dit in het ontwerp wordt herhaald. Bovendien lijkt daarmee voorbij te worden gegaan aan artikel 22, lid 2, derde alinea, en lid 3, van die verordening waarin wordt bepaald:

“2. (...)

Wanneer in een bepaald slachthuis de termijn van 45 minuten tussen het steken en het wegen van het varken meestal niet in acht kan worden genomen, mag de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat toestaan dat deze tijdslimiet wordt overschreden, met dien verstande dat de in tweede alinea bedoelde aftrek van 2% wordt verminderd met 0,1 procentpunt per extra kwartier of deel daarvan.

3. In afwijking van de leden 1 en 2 kan het koude karkasgewicht worden berekend aan de hand van vooraf vastgestelde tabellen van absolute gewichtsverliezen die de lidstaten volgens de kenmerken van hun varkensstapels hebben samengesteld en die zij de Commissie ter kennis hebben gebracht. Het gebruik van die tabellen wordt volgens de in artikel 195, lid 2, van Verordening (EG) nr. 1234/2007 bedoelde procedure toegestaan wanneer de kortingen per gewichtsklasse zoveel als mogelijk is overeenkomen met de aftrek op grond van de leden 1 en 2.”

13. In artikel 7, derde lid, 5°, van het ontwerp wordt de slachtinrichting verplicht om alle “noodzakelijke” maatregelen te nemen om er voor te zorgen dat de indeling van de karkassen “in optimale omstandigheden” gemaakt kan worden. Een dergelijke, vaag omschreven verplichting kan moeilijk worden aanvaard, des te meer daar het niet naleven ervan strafrechtelijk gesanctioneerd wordt.

Artikel 20

14. De eerste alinea van artikel 6 lid 3, van verordening 1249/2008 bepaalt dat de karkassen met een merkteken worden geïdentificeerd. In de tweede alinea wordt bepaald dat een stempel wordt aangebracht “op de buitenkant van het karkas” en in de derde alinea wordt vereist dat de merktekens worden aangebracht “op de achtervoeten (...) op het lendenstuk ter hoogte van de vierde wervel, en op de voorvoeten op de puntborst op 10 tot 30 cm van de sternumspleet”.

Eveneens in de derde alinea wordt bepaald dat de lidstaten evenwel andere plaatsen op de voor- en achtervoeten kunnen vaststellen, op voorwaarde dat zij de Europese Commissie daarvan vooraf in kennis stellen. Artikel 6, lid 4, laat toe dat de lidstaten toestaan dat het merken met een stempel wordt vervangen door een etikettering, mits wordt voldaan aan een aantal voorwaarden.

Het bepaalde in artikel 20 van het ontwerp lijkt daar niet helemaal mee in overeenstemming te zijn. In dat artikel wordt bepaald dat, met toepassing van artikel 6, lid 3, derde alinea, van verordening 1249/2008, de slachtinrichting de etiketten ook op de binnenzijde van het karkas mag aanbrengen. Ten eerste valt te betwijfelen of de lidstaten kunnen afwijken van de regel vervat in artikel 6, lid 3, tweede alinea, van de verordening dat het merkteken op de buitenkant van het karkas moet worden aangebracht. De mogelijkheid tot afwijking is immers opgenomen in de derde alinea van artikel 6, lid 3, en niet in de tweede alinea van die bepaling. Ten tweede blijkt uit artikel 6, lid 3, derde alinea, van de verordening dat het merkteken sowieso op de voor- en achtervoeten moet worden aangebracht, zij het eventueel op andere plaatsen. Zoals artikel 20 van het ontwerp is geredigeerd, zou de indruk kunnen ontstaan dat het merkteken om het even waar op de binnenzijde van het karkas mag worden aangebracht, wat echter niet zo lijkt te zijn. Ten derde blijkt uit de bepalingen van de bedoelde verordening dat de keuze om te merken met een stempel dan wel met een etiket, aan de slachtinrichting mag worden overgelaten, doch het valt te betwijfelen of de keuze van de plaats waar die merktekens moeten worden aangebracht eveneens aan de slachtinrichtingen kan worden overgelaten. Het lijkt er veeleer op dat de plaatsen waarop merktekens moeten worden aangebracht op het gehele grondgebied van de lidstaat dezelfde moeten zijn.

In elk geval zal de Commissie op grond van het bepaalde in artikel 6, lid 3, derde alinea, tweede zin, van de verordening 1249/2008 daarvan vooraf in kennis moeten worden gesteld. Dit zal ook toelaten om het standpunt van de Commissie te kennen over de vraag of het ontwerp in overeenstemming is met het Europese recht.

Artikel 21

15. Anders dan in artikel 19, eerste lid, 12°, van het ontwerp het geval is voor geslachte volwassen runderen, wordt in artikel 21, § 2, tweede lid, 7°, van het ontwerp voor runderen die ouder dan acht maanden, maar niet ouder dan twaalf maanden zijn, geen melding gemaakt van de geautomatiseerde indelingsmethode. Vraag is of dat de bedoeling is.

Artikel 23

16. In artikel 23 van het ontwerp kan beter worden geschreven: “Met toepassing van artikel 21, *lid 3*, van verordening (EG) nr. 1249/2008”.

Artikel 40

17. In verband met artikel 40, § 1, eerste lid, 2°, van het ontwerp, kan worden verwezen naar opmerking 12.

Artikel 55

18. Luidens artikel 55, § 2, eerste lid, van het ontwerp bepaalt de minister de voorwaarden en de criteria van de evaluatie van de slachthinrichtingen, evenals de periode waarover de evaluatie zal lopen.

Delegaties van verordenende bevoegdheid aan een minister dienen beperkt te blijven tot het regelen van aangelegenheden van bijkomstige of detailmatige aard. Voor zover de voormelde delegatie die grenzen te buiten gaat, kan ze niet worden aanvaard. In het andere geval zal nader moeten worden aangegeven welke bijkomstige of detailmatige elementen de minister precies kan vaststellen.

Artikel 72

19. Voor zover er toch een rechtsgrond voor artikel 72 van het ontwerp zou zijn (zie opmerking 6.2), kan bij artikel 72, § 2, van het ontwerp het volgende worden opgemerkt.

In het laatste lid van die bepaling wordt vereist dat bij iedere controle minstens veertig karkassen gecontroleerd worden “als er een voldoende aantal karkassen aanwezig is”. Die bepaling geldt zowel voor erkende slachthinrichtingen waar op jaarbasis gemiddeld meer dan 75 volwassen runderen per week worden geslacht als voor erkende slachthinrichtingen waar op jaarbasis gemiddeld niet meer dan 75 volwassen runderen per week worden geslacht (zie het eerste lid van dezelfde paragraaf).

Strikt genomen bepaalt artikel 11 van verordening 1249/2007 voor alle erkende slachthinrichtingen waar op jaarbasis gemiddeld meer dan 75 volwassen runderen per week worden geslacht dat “[e]lke controle (...) betrekking [moet] hebben op ten minste 40 willekeurig gekozen karkassen”, zonder daarbij een afwijkmogelijkheid te vermelden.

Artikel 11, lid 3, van de verordening bepaalt bovendien dat “in de eerste twaalf maanden nadat de [vergunning voor de toepassing van geautomatiseerde indelingstechnieken] is afgegeven, ten minste zes controles per kwartaal plaatsvinden”. De vraag rijst waarom deze verplichte controle niet in artikel 72 van het ontwerp wordt vermeld.

Artikel 75

20. Hetgeen in het tweede lid van artikel 75 van het ontwerp is bepaald, vloeit reeds voort uit het koninklijk besluit van 15 mei 2001 ‘betreffende de administratieve geldboeten,

bedoeld bij artikel 8 van de wet van 28 maart 1975 betreffende de handel in landbouw-, tuinbouw- en zeevisserijproducten'. Dat lid is dan ook overbodig.

Artikel 76

21. In artikel 76, eerste lid, inleidende zin, en tweede lid, worden de woorden "bij de inwerkingtreding van dit besluit" beter geschrapt. Ze zijn immers overbodig.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT